

Sygn. akt III AUa 1546/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Mazur
Sędziowie:	SSA Bożena Grubba (spr.) SSA Maria Salańska - Szumakowicz
Protokolant:	Artur Lichota

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2013 r. w Gdańsku

sprawy D. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o ustalenie kapitału początkowego

na skutek apelacji D. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 24 lipca 2012 r., sygn. akt VI U 784/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1546/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 grudnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r., ponieważ przeliczenie kapitału początkowego zgodnie z wnioskiem D. K. z dnia 4 października 2011 r. w myśl przepisów ustawy z dnia 28 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. Nr 187, poz. 1112) nie powoduje zmiany wartości kapitału początkowego ustalonego decyzją z dnia 21 stycznia 2005 r.

W odwołaniu od decyzji wnioskodawczyni podała, że w 1990 r. przepracowała tylko 4 miesiące i nie zachowano proporcjonalności wynagrodzenia, które przyrównano do 12 miesięcy, podobnie jak w roku 1999, w którym przepracowała 11 miesięcy. W 1978 r., gdy występowała o urlop wychowawczy nie było mowy o okresach składkowych

i nieskładkowych. Od 6 listopada 1979 r. do 10 marca 1980 r. przebywała na urlopie macierzyńskim na drugie dziecko i okres także jest liczony jako nieskładkowy. Zdaniem odwołującej się prawo nie powinno działać wstecz, a teraz cały okres z urlopiami wychowawczymi zalicza się do okresów nieskładkowych, przy czym nie ma dokumentów na to, czy były odprowadzane składki.

Precyzując żądanie odwołania w piśmie procesowym wnioskodawczynie D. K. wskazała na trzy kwestie. Pierwszą z nich było niezachowanie proporcjonalności wynagrodzenia w 1990 r. i 1999 r. Wnioskodawczynie domagała się „ponownego” wyliczenia proporcjonalności zarobków w tych latach. Drugie żądanie dotyczyło nieuwzględnienia przez organ rentowy w decyzji z dnia 12 grudnia 2011 r. wynagrodzenia za okres urlopu macierzyńskiego w 1979 r. w kwocie 5.227 zł i w 1980 r. w kwocie 8.885 zł oraz nieuwzględnienia jej dochodów w roku 1999. Kolejną kwestią, której rozpoznania domagała się wnioskodawczynie była kwestia bezpłatnego urlopu wychowawczego w okresach od 3 października 1978 r. do 30 września 1981 r., od 1 października 1981 r.

do 31 października 1983 r. oraz od 9 czerwca 1988 r. do 31 sierpnia 1990 r., które to okresy zaliczone zostały przez organ rentowy do okresów nieskładkowych i przeliczone według wskaźnika 0,7 %. Wnioskodawczynie powoływała się przy tym na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2011 r., która zaliczyła okresy bezpłatnego urlopu dla matek pracujących, opiekujących się małymi dziećmi, a następnie okresy urlopu wychowawczego - wykorzystane przed dniem 1 stycznia 1999 r. - od dnia 28 stycznia 1972 r. do okresów podlegania ubezpieczeniu społecznemu z tytułu pozostawania w stosunku pracy. Zdaniem odwołującej się z przepisów obowiązujących przed 1999 r. wynika, że uprawnienie do świadczeń

z pracowniczego zaopatrzenia emerytalnego przysługiwało pracownikowi, a taki status miała osoba na urlopie wychowawczym. W związku z tym domagała się ona uznania wyżej wskazanych okresów urlopów wychowawczych za okresy składkowe.

Ponadto wnioskodawczynie zwróciła się o wyjaśnienie nieścisłości, które pojawiły się w dwóch kolejnych decyzjach ZUS. W decyzji z dnia 13 czerwca 2005 r. o przeliczeniu emerytury wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony został na poziomie 106,10 %

z lat 1 stycznia 1990 r. do 31 grudnia 1999 r., natomiast w odpowiedzi z dnia 9 lutego 2012 r. na odwołanie (doręczonej wnioskodawczynie przed rozprawą) najkorzystniejsze wyliczenie tego składnika wynosi 98,45 % i zostało wyliczone z lat 1988, 1990 - 1998.

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bydgoszczy wyrokiem z dnia 24 lipca 2012 r. oddalił odwołanie.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu pierwszej instancji.

Decyzją z dnia 27 kwietnia 2004 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. ustalił ubezpieczonej D. K. kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 r. W decyzji tej organ rentowy podał, że do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz do obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z faktycznego okresu ubezpieczenia, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wynosi 98,45 %

i został wyliczony w załączniku do decyzji. Z załącznika tego wynikało, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony został przy uwzględnieniu zarobków (dochodów) wnioskodawczynie uzyskanych przez nią w latach 1988 oraz 1990-1998.

Kolejną decyzją z dnia 21 stycznia 2005 r. organ rentowy – po rozpatrzeniu wniosku D. K. - ponownie ustalił wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r. na kwotę 153.184,46 zł, która była identyczna z kwotą kapitału początkowego ustaloną w decyzji z dnia 27 kwietnia 2004 r.

W dniu 4 maja 2005 r. D. K. złożyła w organie rentowym wniosek

o emeryturę, którą przyznano decyzją z dnia 18 maja 2005 r. od dnia 7 czerwca 2005 r., to jest od osiągnięcia wieku emerytalnego. W decyzji tej pozwany wskazał, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych, to jest od 1 stycznia 1988 r. do 31 grudnia 1997 r., a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 85,77 % i został obliczony zgodnie z załącznikiem do decyzji.

Decyzją z dnia 13 czerwca 2005 r. pozwany - wobec przedłożenia przez ubezpieczoną D. K. nowych dowodów mających wpływ na wysokość świadczenia - przeliczył od dnia 7 czerwca 2005 r. jej emeryturę, podając że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych, to jest od 1 stycznia 1990 r. do 31 grudnia 1999 r., a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 106,10 % i został obliczony zgodnie z załącznikiem do decyzji

Odwołanie wniesione w rozpoznawanej sprawie dotyczyło decyzji organu rentowego z dnia 12 grudnia 2011 r., którą odmówiono D. K. ponownego przeliczenia kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r.

Odnosząc się do kwestii podniesionych przez wnioskodawczynię odwołaniu i pismach przygotowawczych, w pierwszej kolejności Sąd I instancji poruszył kwestię obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego, w szczególności zaś dotyczącą sposobu ustalenia tego wskaźnika w latach 1990 i 1999.

Wnioskodawczyni żądała aby organ rentowy - zachowując w tych latach zasadę proporcjonalności - obliczył jej wskaźnik wysokości kapitału początkowego poprzez odniesienie zarobków (dochodów) stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w tych latach, nie do kwot przeciętnego rocznego wynagrodzenia ogłoszonego

za całe te lata, lecz tylko do kwot przeciętnego wynagrodzenia za okresy, które efektywnie przepracowała. Wnioskodawczyni chodziło o metodę przyjętą przez ustawodawcę w art. 174 ust. 3b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), który to przepis dodany został przez art. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 28 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2011 r., Nr 187, poz. 1112) z mocą obowiązującą od 23 września 2011 r. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli okres wskazany

do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony po raz pierwszy przystąpił do ubezpieczenia społecznego na podstawie przepisów prawa polskiego i dlatego pozostawał w ubezpieczeniu jedynie przez część miesięcy tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu.

Z przepisu tego wyraźnie wynika - co eksponował w toku procesu organ rentowy - że ma on zastosowanie do obliczenia stosunku kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3 ustawy z danego roku do przeciętnego wynagrodzenia z tego roku, tylko w roku kalendarzowym, w którym ubezpieczony po raz pierwszy przystąpił do ubezpieczenia społecznego na podstawie przepisów prawa polskiego. W projekcie sejmowym dotyczącym omawianej tu nowelizacji ustawy o emeryturach i rentach z FUS wskazano, że zgodnie z art. 174 ust. 9 tej ustawy organy rentowe ustalają kapitał początkowy dla osób, które legitymują się stażem ubezpieczeniowym w wymiarze co najmniej 6 miesięcy i 1 dzień. Osoby, które mają krótszy staż ubezpieczeniowy, nawet jeśli składa się wyłącznie z okresów składkowych, nie mogą mieć ustalonego kapitału początkowego, co budzi poważne wątpliwości, ponieważ w nowym systemie emerytura powinna być pochodną składek wpłacanych przez całe życie. Przeciwny temu ograniczeniu był także Rzecznik Praw Obywatelskich wskazując, że ubezpieczeni nie otrzymują należnego im świadczenia. Intencją

ustawodawcy w przypadku tej nowelizacji było zatem zagwarantowanie praw ubezpieczonym, którzy w pierwszym roku przystąpienia do ubezpieczenia społecznego pozostawali w ubezpieczeniu jedynie przez część miesięcy tego roku.

Skoro rok 1990 nie był dla wnioskodawczyni D. K. rokiem, w którym po raz pierwszy przystąpiła do ubezpieczenia społecznego na podstawie przepisów prawa polskiego, to jej żądanie dotyczące „proporcjonalnego” obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3 ustawy FUS, z roku 1990 do przeciętnego wynagrodzenia z tego roku, było oczywiście bezzasadne.

Powyższa uwaga dotyczy również żądania wnioskodawczyni odnoszącego się do roku 1999, z tym jednak istotnym zastrzeżeniem, że przeszkodą do uwzględnienia przy obliczaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego jej zarobków (dochodów)

z tego właśnie roku stanowił wprost art. 174 ust. 3 ustawy emerytalnej, w myśl którego podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się przed dniem 1 stycznia 1999 r. Zarobki ubezpieczonej D. K. uzyskane przez nią od tego dnia nie mogły zatem być uwzględnione przez organ rentowy przy obliczaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego.

Skoro najkorzystniejszą wysokość wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego ubezpieczonej daje się uzyskać z lat 1988 oraz 1990 - 1998, tak jak przyjął

to organ rentowy w decyzjach z dnia 27 kwietnia 2004 r. i z 21 stycznia 2005 r., to brak było prawnych możliwości uwzględnienia zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją dochodów wnioskodawczyni uzyskanych w latach 1979 i 1980 do obliczenia kapitału początkowego. Dochody te wykraczały bowiem poza okres kolejnych 10 lat kalendarzowych sprzed

31 grudnia 1998 r., w których to latach relacja tych zarobków (podstaw wymiaru składek) do przeciętnych wynagrodzeń za poszczególne lata była dla niej najkorzystniejsza.

Sąd Okręgowy wskazał, że wbrew żądaniom wnioskodawczyni brak było podstaw prawnych do uwzględnienia przy obliczaniu kapitału początkowego okresów urlopów wychowawczych: od 3 października 1978 r. do 30 września 1981 r., od 1 października 1981 r. do 31 października 1983 r., od 9 czerwca 1988 r. do 31 sierpnia 1990 r.

Uchwała Sądu Najwyższego, na którą w toku procesu powoływała się wnioskodawczyni, nie dotyczyła przepisów o ustalaniu i obliczaniu kapitału początkowego, lecz wykładni art. 29 ust. 3 ustawy, który to przepis dotyczy stażu ubezpieczeniowego, wymaganego do nabycia prawa do emerytury. Uchwała ta w żadnym momencie nie kwestionuje - tak jak chciałaby tego skarżąca D. K. - że okresy urlopów wychowawczych zgodnie z art. 7 pkt 5 ustawy emerytalnej są okresami nieskładkowymi. Jednak problematyka ta pozostaje poza normatywnymi regulacjami dotyczącymi obliczania

i ponownego przeliczania kapitału początkowego.

Wnioskodawczyni niezasadnie kwestionowała także wysokość podstawy wymiaru kapitału początkowego ustalonego w decyzji z dnia 27 kwietnia 2004 r. na 98,45 % poprzez powoływanie się na wskaźnik wysokości podstawy wymiaru swojej emerytury w wysokości 106,10 % ustalony decyzją organu rentowego z dnia 13 czerwca 2005 r. o przeliczeniu tego świadczenia. Pobierana przez nią emerytura jest obliczona według starych zasad i nie jest obliczona z uwzględnieniem wartości kapitału początkowego stosownie do art. 183 ustawy emerytalnej. Ponadto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonej wyliczony został z uwzględnieniem podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne

z innych lat, niż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego. Są to lata 1990 - 1999, a jak już wcześniej wskazano dochody wnioskodawczyni uzyskane po dniu

31 grudnia 1998 r. nie mogą być uwzględnione przy obliczeniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru tego kapitału.

Przedstawione argumenty uzasadniały oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴

§ 1 k.p.c. w związku z art. 173 i art. 174 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Apelację od wyroku wywiodła wnioskodawczyni D. K. zaskarżając go w całości.

W uzasadnieniu wskazała, że pierwszą sprawą jaką zgłasza do rozpatrzenia Sądu jest kwestia niezachowania proporcjonalności wynagrodzenia w 1990 r. i 1999 r. Po drugie apelująca podniosła nieuwzględnienie w decyzji o odmowie ponownego ustalenia kapitału początkowego z dnia 12 grudnia 2011 r. wynagrodzenia za okres urlopu macierzyńskiego

w 1979 r. - kwoty 5.227 zł i w 1980 kwoty 8.885 zł. oraz nieuwzględnienie dochodów z roku 1999. Po trzecie wnioskodawczyni wniosła o rozpatrzenia kwestii urlopu wychowawczego bezpłatnego od 3 października 1978 r. do 30 września 1981 r. i urlopów wychowawczych

od 1 października 1981 r. do 31 października 1983 oraz od 9 czerwca 1988 r. do 31 sierpnia 1990 r., które zostały zaliczone jako okresy nieskładkowe i przeliczone wg wskaźnika 0,7 %.

Apelująca zwróciła się również o wyjaśnienie nieścisłości, jakie pojawiły się w decyzji o przeliczeniu emerytury z dnia 13 czerwca 2005 r., gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony został na poziomie 106,10 % z lat 1 stycznia 1990 r. do 31 grudnia

1999 r., natomiast w odpowiedzi na odwołanie z dnia 9 lutego 2012 r. najkorzystniejsze wyliczenie tego składnika wynosi 98,45 % i zostało wyliczone z lat 1988, 1990 - 1998.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy D. K. nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżony wyrok odpowiada prawu, zaś zarzuty skarżącej są niezasadne.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było, czy organ rentowy zasadnie odmówił ubezpieczonej ponownego ustalenia wysokości kapitału początkowego.

Sąd Okręgowy w powyższym zakresie przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej uzasadniających ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji Sąd odwoławczy oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne, nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAPIUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Ubezpieczona w apelacji w pełni powieliła stanowisko i zarzuty zaprezentowane przed Sądem Okręgowym. Sąd I instancji szczegółowo i wyczerpująco odniósł się do wszystkich jej zarzutów. Prawidłowo wskazał postawę prawną rozstrzygnięcia i zasadnie ustalił, dlaczego nie było możliwe inne przyjęcie wysokości kapitału początkowego.

Apelacja wnioskodawczyni nie zawiera żadnych argumentów, które mogłyby prowadzić do podważenia przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, poczynionych przez ten Sąd ustaleń w zakresie okoliczności stanu faktycznego sprawy, czy też dokonanej subsumcji.

Odnośnie zarzutów apelującej podkreślić należy, że Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał, że skoro rok 1990 nie był dla wnioskodawczyni rokiem, w którym po raz pierwszy przystąpiła ona do ubezpieczenia społecznego na podstawie przepisów prawa polskiego (art. 174 ust. 3b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych /t.j. Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm./), to jej żądanie dotyczące „proporcjonalnego” obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3 ustawy FUS z roku 1990 do przeciętnego wynagrodzenia z tego roku, było bezpodstawne.

Ponadto podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r. (art. 174 ust. 3 cytowanej ustawy), zatem rok 1999 r. nie może zostać uwzględniony.

Powtórzyć także należy, że skoro najkorzystniejszą wysokość wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego ubezpieczonej daje się uzyskać z lat 1988 oraz 1990 – 1998 (decyzje z dnia 27 kwietnia 2004 r. i z 21 stycznia 2005 r.), to brak było prawnych możliwości uwzględnienia dochodów wnioskodawczynie uzyskanych w latach 1979 i 1980 do obliczenia kapitału początkowego.

Również Sąd Okręgowy prawidłowo wyjaśnił, że nie było podstaw prawnych do uwzględnienia przy obliczaniu kapitału początkowego okresów urlopów wychowawczych: od 3 października 1978 r. do 30 września 1981 r., od 1 października 1981 r. do 31 października 1983 r., od 9 czerwca 1988 r. do 31 sierpnia 1990 r.

Zgodnie z art. 174 ust. 2 cytowanej ustawy przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6;

2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5 – okresy przypadające przed dniem nabycia prawa do emerytury lub renty okresy urlopu wychowawczego, urlopu bezpłatnego udzielonego na podstawie przepisów w sprawie bezpłatnych urlopów dla matek pracujących opiekujących się małymi dziećmi, innych udzielonych w tym celu urlopów bezpłatnych oraz okresy niewykonywania pracy - z powodu opieki nad dzieckiem: w wieku do lat 4 - w granicach do 3 lat na każde dziecko oraz łącznie - bez względu na liczbę dzieci - do 6 lat; na które ze względu na jego stan fizyczny, psychiczny lub psychofizyczny przysługuje zasiłek pielęgnacyjny - dodatkowo w granicach do 3 lat na każde dziecko;

3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2011 r., I UZP 1/11, LEX nr 187407, na którą powoływała się wnioskodawczynie, nie dotyczyła przepisów o ustalaniu i obliczaniu kapitału początkowego, lecz wykładni art. 29 ust. 3 ustawy, który to przepis dotyczy stażu ubezpieczeniowego wymaganego do nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym.

W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że okresy korzystania z urlopu wychowawczego przed 1 stycznia 1999 r. zaliczane są obecnie do okresów nieskładkowych (art. 7 pkt 5 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych).

Zatem sporne okresy urlopu wychowawczego i bezpłatnego wnioskodawczynie nie mogą być traktowane jako okresy składkowe.

Ponadto wnioskodawczynie niezasadnie kwestionowała wysokość podstawy wymiaru kapitału początkowego ustalonego w decyzji z dnia 27 kwietnia 2004 r. na 98,45 % poprzez powoływanie się na wskaźnik wysokości podstawy wymiaru swojej emerytury w wysokości 106,10 % ustalony decyzją z dnia 13 czerwca 2005 r. o przeliczeniu tego świadczenia. Jak trafnie wskazał Sąd I instancji, pobierana przez ubezpieczoną emerytura jest obliczona według starych zasad i nie jest obliczona z uwzględnieniem wartości kapitału początkowego, stosownie do art. 183 ustawy emerytalnej. Ponadto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonej wyliczony został z uwzględnieniem podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z lat 1990-1999, a w przypadku kapitału początkowego – uwzględnia się lata do 1 stycznia 1999 r. (1988, 1990-1998).

Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację wnioskodawczynie, o czym orzekł w sentencji wyroku.